

דפתה פהות דלח' חמרי' ספק צאינס' וחת"ל ברלון שמח מרוב קטנותה לא ידעה האיסור דהא בקבל בה כו' ולפענ"ד פשוט דגס צהא שייך ה' החוס' דהא כיון דשוגגת אשה להחזירה לפי' מוהיא לא נתפסה הא נתפסה כו' ח"כ לענין זה ודאי שוגגת ולתוסה חד שמח הוא' ומה צדק דחלוקין לענין קרבן כיון דלענין זה שוין הן ואין ס' אחד מהיר יותר מהצדדי' עי' דני ס"ס סו' י"א ח"כ ומו"ס רח"י מחלטה דהאסרה חט"ג דעבדה מזה' לענ"ד שאני ההם דידעה האיסור שפיר חלל דמחמת הלל נפשות יתהנה לזנות והוא לה לעבור על איסור ג"ע ולהאסר על מרדכי' ח"כ היחה מזירה גמורה לענין ג"ע' חמנס סברה המהרי"ק לאסור משום דמעלה זו מעל גרמה נזון וחט"ג דלכאורה חז"ל צט"ס הרמב"ם שהצאתי בקוגטרס דלומר מותר שכ' כעין זה לענין גלות מדרכי' מכה נפש בשגגה עד שיהא שוגג בהכחה' וכבר שדיתי נרגח שס' שאני ההם דבשגגה כתי' וחט"ג שטושה ברלון מ"מ שוגג הוא דדין' חלל הכה הא לא כתי' שוגג' חלל דילפינ' מוהיא לא נתפסה הא נתפסה שריא' והיפוך מאזנס הוא רמון' וח"כ הא דברלון זינחה סברתו נכון לאסור' ומלכון הרמב"ם חט"ג דלכאורה משמע דכל הנקרא שוגג לענין קרבן הוא בכלל שגגה שכ' הרמב"ם מ"מ חין מדבריו רח"י דאפשר דמיירי בשוגגת המוזכר בש"ס ותפס לשון הש"ס כדרכו' וכיון להא דלומר בש"ס ד' ל"א כשגגת איש צאשה ולישנא דשגגת ודאי לא משמע חלל כהך דהומלפי' ותו דהא גס להרשב"א חומרת מותר לאו שוגגת היא לענין זה' וח"כ ע"כ גס הרשב"א יפרש שגגה דנקט הרמב"ם כפי' המהרי"ק דדוחק גדול לומר דהרשב"א פליג אהרמב"ם צהא :

ברלא דמילתא חף שראיות המהרי"ק חנים מכריעו' חלל סברתו נכונה ואין שום חולק עליו' וזאת שמדברי הרשב"א בהשגחה משמע דלא ס"ל סברתו דומעלה זו מעל וכמ"ס לעיל' וחלוי גם מזה חין רח"י כיון דלא הזכיר צפירוש להקל ואדרבה מהמיר טפי ממהרי"ק לאסור חף בלא מעלה מעל ולדינא ל"ע :

והרי מילי' צטעות מורים מובהקים דהוי חטוה גמורה ואין לאוסרה רק משום סברה המהרי"ק צהא אפשר דפליג על הרשב"א' חלל צטעות מורה שאינו מובהק' ודאי חף להרשב"א אסורה' דהא ודאי לאו חטוה היא דהי"ל למידק ולשאל פי מורים מובהקים ולא לסמוך לעשות מעשה ע"פ הוראות מורה שאינו מובהק :

הנה כמה דמבאר בהשגחה השני' של ח"ו הגאון ז"ל דבזרק גט היה התקנה שלא יהיה גט כלל' ולכאורה יפלה היחך חלים התקנה לצטלו גס דציעדד וחמרתו לכתוב כחן מה דנראה לי צוה :

דהנה צט"ס מו"ב מה"מ חלק ח"ה ע"ס קי"ד נשאל צגט שניתן לפני צ"ד והיו שנים צצ"ד קרובין זה לזה והלריכה גט אחר' ורחייתו מדברי הח"י שהביא הח"ד הביאו הב"י סו' קל"ח דפסל גט הניתן צלילה הרי דס"ל דהוי כדון וח"כ צעינ' שלשה דיינים וגס הביאו מדברי רש"י שכתב צריס סנהדרין על הא דהק' המילאגוס בשלשה משום דכל דהיקון רצון כעין דלורייחה חיקון הרי דס"ל לרש"י ג"כ דצגט צעינ' שלשה דווקא וסייס שס' הנו"ב מחלח שלח מנינו מי שיחלוק מפורס על הח"י ורש"י לריכה גט אחר יעו"ס צצדריו וכן פסק צצ"י ק"ה לפסול דציעדד גט הניתן ציחודי שלח צצני צ"ד יעו"ס והנה מה שהביא מדברי הח"י אדרבה צצדרי ח"ו מבאר להדיא ההיפוך ועיין צצ"ת מ"ס עמוקים וצצ"ת של הרמ"ם סו' ל"ו היעחק שס' דצרי הח"י צלשנו ח"ל שס' אחרי שהעלה שס' דגט צלילה פסול וצ"ת ליצעי נתינת גט הלחל ולא חשבתן דהוכחו הלחל חלל צמביא גט ממה"י משום דקיוס שטרות צג' יעו"ס מה שהי' על זה לחלק צין ג' צלילה הרי דס"ל להדיא דלא צצני ג' והדבר פשוט חללו עד שהקשה מזה על דצריו דפוסל צלילה ודחק לתקן משום דמה"ח חד גמי כשר וחולק מפורס על רש"י :

ובאמת דעת רש"י ל"ע טיבא ובכל דוכחא לא מלינו גבי

גט רק עדים ולא בית דין והגדע ציהודה הקשה צעלמו מהא דלוחא צגיטין דף פ"ו ג' גיטין פסולים ואס' ניסח הולד כשר כהצ צכת"י ואין עליו עדים כו' רח"ל חט"ג שאין עליו עדים ח"ה שנתנו לה צצני עדים כשר ורש"י הא בלא"ה לריק ג' ומדקאמר צצני עדים מהמע דסני צצני שנים ועוד דרש"י מפרש שס' עטמח דח"ק דס"ל דלא כר"ל ולא צצני עידי מסירה וכיון דכהצ צכת"י וכהצ ונתן קרינ' צו וחט"ג דליכא עידי מסירה כשר מה"מ ומיהו רצון פסלניהו' הרי דח"ק צמסרו גס שלח צעדים כשר וצפרט מדברי האלפס ורמב"ם שכתבו דגס לר"ל חס נתנו לה שלח צצני עדים כשר דכיון דחתומים עליו עדים גס עידי חתימה כרתי חו משום דלחן סהדי שמשרו נידה חלל עכ"פ מוכרה מכחן דלא כדעת רש"י סנהדרין דלדידיה בלא"ה צצני ג' מה"מ משום דהוי דין וגס רש"י צעלמו סוהר דצריו וכמס"כ ומה שהי' הנו"ב דהא דמלריך רש"י ג' חינו מלד עטמיות הגט רק משום דע"י הגט מהחייב ליתן לה הכתיבה וגס נפטר מכל החייבים שעליו כמו שחר כו"ע והיא נפטרת ממעשי ידיה ומש"ה הוי כדון וכל זה לא שייך רק בשוואה חלל בארוסה לא שייך כל זה ואשי' למ"ד ארוסה יש לה כתובה מ"מ חס כשר טילס לה הכתובה קודם נתינת הגט שוב חין כלן דבר צצמיון ציניהם ולא צעינ' ג' חלל בשוואה חפי' חס נתן לה הכתובה מ"מ כ"מ לענין מזונות ומעשה ידיה ומש"ה צצני שלשה דוקא וצגיטין שס' לא חייירי המשנה רק צציקר דין גס מלד עטמיותו ומש"ה לא הלריכה המשנה ג' וג"מ צזה בארוסה וכשטולס לה כתיבתה מקודם' חמנס צודאי דתי' זה לא ניתן להאמר כלל דנפרש להמשנה דנקטה סתמא רק צלופין דחוק ודחוק צוה בארוסה וצנתן לה הכתובה צפרט צצדרי האלפסו ורמב"ם שכתבו דחס נחתו לה צינו לצינה ג"כ כשר חס חתמו עליו עדים צודאי לא ניתן להאמר כלל דהס חייירי רק צלופין צזה וצבור דס"ל דלעולס לא צצני ג' ועוד נפלאתי עניו דהרי הכי חיתא שס' רח"ל חפי' חין עליו עדים חלל שנתנו לה צצני עדים כשר וגובה מנכסים משועבדים ועיין צצ"ב דף קע"ו וצגיטין דף ג' צחוס' ד"ה וגובה דהך וגובה קחי על רישא דע"י גט זה שמשרו צעדים גובה הכתובה ממשועבדים הרי דהמשנה חייירי בשלריכה עדיין לצבות הכתובה ואש"ה חני דצנתנו לה צצני שני עדים כשר' וחני חומר להיפוך למ"ד ארוסה חין לה כתובה ע"כ חייירי הך משנה צנשוואה וגס לדעת הרמב"ם צפרק עשירי מה' חישות הל' י"א דארוסה חניה גובה כתובה רק מצ"ח ולא ממשועבדים הרי מוכח דהמשנה חייירי צנשוואה והרי רש"י צעלמו פירש צגיטין דף ג' דהך וגובה מנכסים משועבדים קחי על הגט יעו"ס וח"כ הא מוכח דלחייירי בלא נתן לה הכתובה וגסהרו דצרי הנו"ב ולפי מה דמשמע צחוס' וצחוס דף ט"ו צד"ה מה ליושב דעידי מסירה ע"פ דין לריק שיעמדו ובלא"ה לא הוי עדים חין מהמשנה רחיה דיל' דלחייירי דליכא שלשה יושבים כדון צ"ד ולא הוי עדים חמנס עיקר דצרי החוס' הוא חידוש גדול שלח נמלח צפוסקים כלל :

ג קשה על רש"י וכמו שהוכיח הח"י דלא צצני ג' וכונתו מהא דלוחא צגיטין דף ה' גבי מביא גט ממה"י צצני כמה הוא נוהג לה דר"י אמר צצני צ' ור"ח אמר צצני ג' הרי דלר"י חינו לריק ג' ואשי' לר"ח דמלריך ג' הא לא מלריך רק צמביא ממה"י ומשום דלריך לומר צצ"ג דהוי קיוס שטרות חלל צנותן גט לחשחו לכ"ע לא צעינ' ג' ואין לומר דמש"ה סני לר"י צצני צ' משום דהשלוח מלכרף להשנים והוי ג' וכמו דלענין קחס דצני צודאי ג' ס"ל לר"י דהשלוח מלכרף עמהם כמו כן מלכרף השליח לענין ג' דצני לחתינת הגט זה חינו דהא דממפרשין שס' טעמו של ר"י משום דס"ל דשליח נעשה דיין צצדרכנן עד נעשה דין ור"ל חייס דומנין מיייתי לה חשה ור"י ס"ל חשה מידע ידעי דפסוהה ולא סמכי עלה והרי נדעת כמה מהרמב"ם שנית המביא גט ח"ס שיהיה צידו כהצ הרשאה שהוא שטוחו של הצעל רק הוא גלמן צעלמו שהוא שליח של הצעל לגרשה כיון דמסר לו הגט חתים צתהימת עדים הוי כשלים דנלמן וח"כ הרי מה"ס מוכרחין לחטו לעדותו שמעיד שהצעל שלחו דחש"ג